

Frescultura
ARTS EDUCATION CULTURES
presents

ASSUMPCIÓ

amb LOLA MOLTÓ text i direcció de MANUEL MAESTRO

FITXA ARTÍSTICA DE L'ESPECTACLE:

Actriu: Lola Moltó

Text i direcció: Manuel Maestro

Ajudant de direcció: Victoria Salvador

Il·luminació i espai escènic: Víctor Antón

Vestuari: María Almudéver

Caracterització: Marcos Sixto

Diseny Gràfic i fotografia: Assad Kassab

Producció executiva: María Minaya

SINOPSI

Assumpció és una dona que no és qui es pensava que era, o no vol ser qui és, o més bé no li agrada en qui s'ha convertit. O pot ser hui no es un dia propici, només això. No obstant per a una dona com ella, passats els 50 anys i després d'un divorci irremediable, es necessari tocar terra per emprendre un nou vol, sense sobrecàrregues, sense rancunia, i sense que siga tan difícil continuar sent una dona amb conviccions, desitjos i perspectives després de que tot en el que havia basat la seua existència s'afonat. Necessita tornar a escoltar-se a si mateix. I per a reflexionar de tot això i patir les conseqüències es mira a l'espill d'un ascensor on s'ha quedat tancada després de visitar la consulta de l'otorí més famós del país que és els eu ex-marit. Un viatge quasi iniciàtic on Assumpció prendrà consciència de sí mateixa i del que ha sigut fins ara la seua vida, per trobar-se accidentalment amb un final catàrtic i determinant.

5. INFORMACIÓ COMPLEMENTÀRIA:

Dramatúrgicament este text planteja una nuesa del personatge front a sí mateix amb el, de vegades, perillós joc de la reflexió quan un està sol, i en este cas tancat en un ascensor, vivint, a més a més, certes situacions adverses.

Esta mateixa nuesa és planteja per a una futura posada en escena, en la que només la llum crea els espais: el real de l'ascensor i els imaginaris on Assumpció viatja extrapolant els seus conflictes i reflexions (així podem vore-la arreplegant un Oscar pel paper de la seua vida o donant un discurs tipus Evita Perón parlant de la infructuosa lluita dels éssers humans per aconseguir els seus somnis)

Més que pensar en un minimalisme, pense en l'eliminació d'artifici apropiat per a un exercici pur d'interpretació de l'actriu i una focalització reduïda a la autoevaluació, reflexió i retrospecció.

Per altra banda, tot açò, vol contagiar o provocar en l'espectador la sensació claustrofòbica de quedar-se tancada dins d'un ascensor i dins d'un mateix. Es bloquetja el sistema de l'ascensor de igual manera que ens bloquetgem les persones en certs moments de la vida. De la infància passem a l'adolescència i d'ací a la inseguretat dels 20 i després els 40 i quan creies que ho tenies tot superat i sense que et dónes compte: Pum! Arriba el canvi del què ningú t'havia avisat...La crisi de la mitjana edat se sol associar als hòmens de 50 anys. Pero parlem de les dones. Complir 50 per a elles pot ser com pujar-se en una muntanya russa, sense cinturó. Segons Jill Shaw Ruddock en el seu llibre, 'The Second Half of your Life', "en eixa època les hormones que ho han regulat tot, comencen a batre's en retirada provocant ansietat, canvis d'humor, insomni, palpitations, desil·lusió i ganes de llorar"